

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.010/2022/6.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adó- és Vámigazgatósága (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Papp László kamarai jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Dr. Tatár László Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Tatár László ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2021. november 25-én meghozott 13.G.40.241/2020/87/II. számú ítélete ellen az alperes részéről 89. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 15 000 (Tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy az alperes mint az ADÓS NEVE (a továbbiakban: adós) vezető tisztségviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a felperes 2 338 308 forint összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítését megghiúsította.

[2] Az ítéletben megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint az alperes 2013. november 20-tól kezdődően önálló cégjegyzési joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt a cégjegyzékbe 1991. március 19-én bejegyzett adós gazdasági társaságnak, amelynek tagjai 2013. november 20-tól kezdődően K.E. és SZné M.G. (jelenleg D-M.G.) voltak. 2013 áprilisától kezdődően az alperes ugyancsak ügyvezetői feladatokat látott el a KFT.-ben, amely gazdasági társaságnak szintén K.E. volt az egyik tulajdonostársa.

[3] 2013. évben T. Város Önkormányzata a tulajdonában álló TERMÉSZETVÉDELMI TERÜLET-en szívdességi használatot engedélyezett az adós részére, továbbá engedélyezte tanösvény kiépítését, valamint madárbetekintő épület és 2 darab közcélú bemutatóház („lábasházak”) elhelyezését. A KFT. ezzel egyidőben ugyanezen a területen kalandparkot alakított ki.

[4] 2013. június 28-án az adós „Tanösvény kialakítása a HOLTÁG-on” elnevezésű projekt megvalósítása tárgyában támogatási szerződést kötött az INTÉZMÉNY-vel (a továbbiakban: INTÉZMÉNY). A támogatás részbeni folyósítását követően, 2014. március 4-én meghozott

határozatával az INTÉZMÉNY megállapította, hogy a bankgarancia, amellyel a támogatási összeget biztosították hamis volt, ezért egyrészt felszólította az adóst a már folyósított összeg visszafizetésére, másrészt a támogatás további részének a kifizetését megtagadta. Az adós vitatta az INTÉZMÉNY döntésének jogosságát, ezért pert indított a Fővárosi Törvényszéken a támogatási szerződés teljesítése iránt. A Fővárosi Törvényszék azonban a ./11. számú ítéletével az adós keresetét elutasította, az adós fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla pedig a 2017. november 8-án meghozott és az adós jogi képviselője részére 2017. december 12-én kézbesített .../5/III. számú ítéletével a Fővárosi Törvényszék ítéletét helybenhagyta.

[5] Az adós 2017. évi adófolyószámla kivonata szerint a társaságnak 628 273 forint adótartozása állt fenn, amely összeg még nem tartalmazta az általa indított perben a terhére megállapított 658 670 forint elsőfokú és 827 300 forint másodfokú eljárási illeték összegét. Az adós a fennálló adótartozása megfizetésére részletfizetés engedélyezését kérte, amit az adóhatóság a 2017. február 3-án meghozott határozatával engedélyezett számára. 2017. július 3-tól kezdődően azonban az adós részletfizetési kötelezettségét nem teljesítette. Ezért az adóhatóság végrehajtási eljárást kezdeményezett vele szemben, amely eljárásban a 2017. október 9-én az adós korábbi székhelyén foganatosított végrehajtási cselekmény keretében egy fagylaltgépet foglaltak le. Az adós utolsó székhelyén (.../125 hrsz.) 2018. május 30-án felvett végrehajtási jegyzőkönyvben pedig azt rögzítették, hogy az adósnak a székhelyén lefoglalható ingósága nincs, ott egy kalandpark található, amely – az ügyintéző nyilatkozata szerint – a KFT. tulajdona.

[6] Az adóhatóság 2018. november 29-én felszámolási eljárást kezdeményezett az adóssal szemben, amely eljárásban a Nyíregyházi Törvényszék megállapította az adós fizetéseképtelenségét és 2019. március 11-i kezdő időponttal elrendelte a felszámolását. A felszámolási eljárásban mind a bíróság, mind a kijelölt felszámoló felhívta az alperest „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-ában előírt kötelezettségei teljesítésére, azonban az alperes a felhívásoknak a jogszabályban megállapított határidőn belül nem tett eleget. Utóbb – a felszámolóval történt előzetes levelezés és telefonos egyeztetést követően – az alperes és D-M.T. megjelentek a felszámolószervezet B.-i székhelyén a könyvelési anyag egy részének átadása, valamint a tevékenységet záró mérleg átadása céljából. Ekkor D-M.T. arról tájékoztatta a felszámolót, hogy az adós tulajdonában álló vagyontárgyak jelenleg is megtalálhatók T.-n, azokról fényképet mutatott be. Az alperes és D-M.T. által az irodába szállított könyvelési anyag átadása és átvétele nem történt meg.

[7] 2020. május 19-én a felszámoló egyszerűsített felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelmet nyújtott be a Nyíregyházi Törvényszékhez arra hivatkozással, hogy az adós vagyona a várható felszámolási költségek fedezetére sem elegendő, továbbá a nyilvántartások, illetőleg a könyvvézetés hiánya miatt a felszámolási eljárás az általános szabályok szerint technikailag lebonyolíthatatlan. A zárójelentésében a felszámoló arról tájékoztatta a bíróságot, hogy az alperes az adós iratanyagát és tevékenységet záró mérlegét nem bocsátotta a rendelkezésére, ugyanakkor 280 000 forint céltartalékot befizetett, amelyből a felszámoló 130 000 forintot az adóhatóság „a” kategóriás hitelezői igényének kielégítésére, 150 000 forintot pedig a felszámolási eljárás költségeire fordított. Előadta továbbá, hogy az ezen felüli hitelezői igények – köztük az adóhatóság 2 338 308 forint összegű hitelezői igénye – a felszámolási eljárásban kielégítetlen maradt.

[8] A Nyíregyházi Törvényszék a felszámoló részéről előterjesztett egyszerűsített zárómérleget és jelentést jóváhagyta, az elsőfokon jogerőre emelkedett végzés alapján pedig a cégbíróság 2020. augusztus 27-i hatállyal az adóst törölte a cégjegyzékből.

[9] Az adóhatóság (a továbbiakban: felperes) az elsőfokú bírósághoz 2020. június 30-án benyújtott keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint az adós gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a felperes 2 338 308 forint összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítését meghiúsította. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontjaként 2017. július 3-át jelölte meg arra hivatkozással, hogy az adós ettől az időponttól kezdődően nem teljesítette az ellene indult végrehajtási eljárásban számára engedélyezett részletfizetési kötelezettségét.

[10] A felperes a keresetében a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében foglalt alkalmazását kérte, egyrészt arra hivatkozással, hogy az alperes elmulasztotta az adós 2018. évi beszámolójának letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettsége teljesítését, másrészt arra tekintettel, hogy nem teljesítette a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)-d)* pontjaiban előírt kötelezettségeit sem. A felperes állította továbbá, hogy az alperes mulasztást követett el egyrészt azzal, hogy nem indított kártérítési pert a pályázati cég ellen a pályázathoz csatolt hamis bankgarancia miatt, másrészt azzal, hogy az adós által megvalósított, ún. lábasházak tekintetében nem számolt el az ingatlan tulajdonosával, így a beruházás értéknövelő hatása kizárólag az ingatlan tulajdonosának vagyonát gyarapította. A felperes a keresetében vagyoni biztosíték nyújtására is kérte az alperest kötelezni, amely kérelmét az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta és a 8. sorszámú meghozott végzésében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a Nyíregyházi Törvényszék Gazdasági Hivatala letéti számlájára 2 338 308 forint vagyoni biztosítékot. A végzés ellen az alperes fellebbezést terjesztett elő, azonban az azt elbíráló Debreceni Ítéltábla a 2021. március 12-én meghozott .../2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

[11] Az alperes a keresettel szemben előterjesztett érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltség fizetésére kötelezését kérte.

[12] Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének a felperes által megjelölt időpontját, mivel álláspontja szerint önmagában az a körülmény, hogy az adós a felperes felé fennállt tartozása egy részletének teljesítésével késedelembe esett, még nem bizonyítja a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállását. Állítása szerint az adós amiatt került fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe, mert az általa megvalósított beruházás befejezését követően az ahhoz igénybe vett pályázati támogatás visszafizetésére kötelezték egy rajta kívülálló formai szabálytalanság miatt. Az adós ugyan pert indított a támogatási szerződés megszüntetése jogellenességének megállapítása iránt, azonban a keresetét az eljáró bíróságok jogerősen elutasították. Állította, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete csak a per jogerős befejezését követően következett be.

[13] Az alperes az ellenkérelmében vitatta a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésébe foglalt szabály jelen eljárásban történő alkalmazhatóságát is. Ennek indokaként egyrészt arra hivatkozott, hogy a 2018. évi beszámoló letétbe helyezésének és közzétételének elmulasztása nem róható a terhére, mivel az adott esetben az adós felszámolásának jogerős elrendelése még a beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére megállapított törvényi határidő (2019. május 31.) előtt történt. Másrészt állította, hogy az irat- és vagyonátadási kötelezettsége teljesítése érdekében a felszámolóval a kapcsolatot felvette, ennek során tájékoztatta őt az adós vagyonát képező eszközökről és az adós iratainak átadását is megkísérelte, ami azért hiúsult meg, mert a felszámoló – arra hivatkozással, hogy az adós vagyonát képező ún. lábasházak nem megfelelően szerepelnek a könyvelésben – azok átvételét megtagadta. Előadta továbbá,

hogy a tevékenységet záró mérleget azért nem tudta megküldeni, mert annak benyújtására kizárólag elektronikus úton kerülhetett (volna) sor, azonban a felszámolás kezdő időpontját követően erre már csak a felszámolónak volt lehetősége.

[14] Hivatkozott arra is, az a körülmény, hogy a lábasházak tekintetében nem számolt el az ingatlan tulajdonosával, nincs okozati összefüggésben a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulásával, figyelemmel arra, hogy az adóst megillető követelés érvényesítésére a felszámolás kezdő időpontját követően a felszámolónak is lehetősége lett volna, azonban ezt a felszámoló elmulasztotta, amivel – állítása szerint – megsértette a Cstv. 48. §-ának (1) bekezdésében előírt kötelezettségét.

[15] Állította továbbá, hogy az adós vagyontát képező lábasházakról a felszámolási eljárásban bejelentkezett hitelezőknek – köztük a felperesnek – is tudomásuk volt, azonban ennek ellenére e vagyontárgyaknak a felszámolási vagyontól való kihagyását nem kifogásolták. A hitelezőknek ez a mulasztása azonban az ő vezető tisztségviselői felelősségét nem alapozhatja meg.

[16] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta. Az adós ellen indult végrehajtási eljárás adataira, D-M.G. tanúvallomására, valamint a BH2014. 188. és BDT2021. 4289. számú eseti döntésekben foglaltakra hivatkozással a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját a felperes által megjelölt 2017. július 3-ában határozta meg.

[17] Az iratátadási kötelezettség teljesítésével összefüggésben megállapította, hogy a perben lefolytatott bizonyítás adatai alapján kétséget kizáróan nem lehetett bizonyítottan elfogadni az alperesnek azt az állítását, hogy az iratok átadására azért nem került sor, mert a felszámoló megtagadta azok átvételét. Az alperesnek és D-M.T.-nak ezt az előadását ugyanis H.P.A. felszámolóbiztos a tanúkenti meghallgatása során kifejezetten cáfolta, a felszámoló szervezet vezetője (K.P.) pedig ebben a kérdésben érdemi információt nem tudott szolgáltatni.

[18] Nem fogadta el bizonyítottan az elsőfokú bíróság az alperesnek azt az állítását sem, hogy a vagyontadási kötelezettség teljesítése körében sem követett el semmilyen mulasztást. Ennek indokaként egyrészt hivatkozott a BDT2012. 2829. számú eseti döntésben kifejtett azon álláspontra, amely szerint a felszámolónak nem feladata, hogy a törvényes képviselő által részére át nem adott iratanyagot, illetve a számára ismeretlen vagyoni elemeket felkutassa, annak érdekében nyomozati cselekményeket végezzen. Rámutatott továbbá, hogy iratok hiányában fénykép- vagy akár filmfelvétel felmutatása egy vagyontárgyról tulajdonjogot nem igazol, különös figyelemmel arra, hogy a felperes által indított végrehajtási eljárásban készült foglalási jegyzőkönyvekből a felszámolóbiztosnak eltérő információi voltak a tulajdonjogról. Az alperes által hivatkozott ún. lábasházak ugyanis azon a .../125 hrsz.-ú ingatlanon találhatók, amely ingatlan a perbeli időszakban az adós mellett a KFT. székhelye is volt. Az alperesnek a foglalási jegyzőkönyvben tett nyilatkozata szerint pedig az adós a területen ingóságokkal nem rendelkezett, az ott található kalandpark a KFT. tulajdona volt.

[19] A BH2013. 222. számú eseti döntésben foglaltakra tekintettel azonban az elsőfokú bíróság helytállónak fogadta el az alperesnek azt a hivatkozását, amely szerint a 2018. évi beszámoló letétbe helyezésének elmulasztása nem róható a terhére.

[20] „A felszámolás számviteli feladatairól” szóló 225/2000. (XII.19.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) „4. bekezdésében” foglaltakra, valamint „Egyes törvényeknek az új Polgári Törvénykönyv hatályba lépésével összefüggő módosításáról” szóló 2013. évi CCLII. törvény 112. §-ához fűzött indokolásra hivatkozással azonban az elsőfokú bíróság megalapozatlannak találta az alperesnek azt a hivatkozását, amely szerint a vezető

tisztségviselői minősége megszűnése miatt a tevékenységet záró mérleggel kapcsolatos kötelezettségek teljesítésére már sem jogilag, sem technikailag nem volt lehetősége. Az alperes ugyanis, mint a cégjegyzékbe bejegyzett vezető tisztségviselő jogosult volt a felszámolás kezdő időpontját követően is eljárni és köteles lett volna a jogszabályok alapján ráháruló kötelezettségeit teljesíteni, aminek technikai feltétele a felperes felé a felszámolás kezdő időpontjától számított 30 napig fennállt.

[21] Ezzel összefüggésben rámutatott arra, téves az alperesnek az a hivatkozása, hogy a bíróság a vezető tisztségviselő felelősségét csak a felszámolás kezdő időpontjáig vizsgálhatja. A Cstv. 31. §-a ugyanis kifejezetten a vezető tisztségviselő felelősségéről rendelkezik, mely felelősség a vagyon- és iratátadás vonatkozásában is a törvényi rendelkezésen alapul.

[22] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felszámolás kezdő időpontját követően az alperes a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)* pontja szerinti feladatainak teljesítésekor a hitelezők érdekeit teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, amikor nem adta át az adós tulajdonát képező ingóságokat és az ingóságok tulajdonjogát igazoló iratokat sem.

[23] Az elsőfokú bíróság az alperes részéről előterjesztett bizonyítási indítványok közül mellőzte a pályázati iratanyag beszerzését, amit azzal indokolt, hogy az nem igazolja, hogy a felszámolás kezdő időpontjában az adós milyen vagyonnal rendelkezett. Ugyancsak elutasította az elsőfokú bíróság az alperesnek a T. Város Önkormányzatával megkötött használati szerződés, továbbá az adóssal szemben indult végrehajtási eljárás iratainak a beszerzésére vonatkozó indítványait, mivel álláspontja szerint azok egyrészt alkalmatlanok voltak az alperes felelősség alóli kimentésére, másrészt a csatolt foglalási jegyzőkönyvek és a felszámolási eljárást megindító felperesi kérelem alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperesnek az adós egyéb vagyonáról nem volt információja.

[24] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan pedig az ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének az elutasítását kérte.

[25] Az elsődleges fellebbezési kérelme indokaként arra hivatkozott, hogy a perben eljáró K. bíró, valamint az ismételt kizárási kérelmét elbíráló NY. bíró „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 12. §-ának *f)* pontja alapján – tehát elfogultságuk okán – kizártnak tekintendők a jelen eljárásból, így a Pp. 380. §-ának *b)* pontja alapján a közreműködésükkel meghozott ítélet hatályon kívül helyezésének van helye.

[26] Az ügyben eljáró bíró elfogultságának indokaként arra hivatkozott, hogy

- a bírósági meghagyás kibocsátása miatt előterjesztett, az eljárás szabálytalansága miatti kifogását igazolási kérelemként bírálta el,

- a felperesi válasziratra vonatkozó viszontválasz előterjesztésére nem hívta fel, ezért azt felhívás nélkül volt kénytelen előterjesztteni,

- a 2020. december 10-én megtartott perfelvételi tárgyalást a felperes kérelmére el kívánta halasztani és a döntését csak az alperes részéről kilátásba helyezett elfogultsági kifogás hatására változtatta meg,

- a perfelvételi nyilatkozat megváltoztatása miatt a felperessel szemben csak az ő indítványára – tehát nem hivatalból – szabott ki pénzbírságot, annak összegét pedig rendkívül alacsony összegben (5000 forint) határozta meg, ezzel szemben az ismételt előterjesztett kizárási kérelme kapcsán a kérelmét elbíráló NY. bíró vele szemben 30 000 forint pénzbírságot szabott ki,

- a 2021. november 4-i tárgyaláson az eljáró bíró, H.P.A. tanúnak a választ is magába foglaló kérdést tett fel,
- az eljáró bíró a keresetnek olyan ténybeli alapon (az alperes nem teljesítette a felszámoló felé az iratátadási kötelezettségét) adott helyt, amelyre a felperes nem is hivatkozott.

[27] A másodlagos fellebbezési kérelme indokaként az alperes előadta, hogy iratellenes az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az adós tulajdonát képező lábasházak a .../125 hrsz.-ú ingatlanon található. A lábasházak ugyanis ténylegesen a .../4, .../3 és .../4 hrsz.-ú ingatlanokon található, amit bizonyít a 2021. január 4-i beadványa mellékleteként csatolt, a T. Város Önkormányzatával kötött szívességi használati megállapodás.

[28] Az előzőekből következően megalapozatlan az elsőfokú bíróságnak az a következtetése is, hogy mivel a .../125 hrsz.-ú ingatlanon található kalandpark a KFT. tulajdonát képezi, az adós vagyonnal nem rendelkezik.

[29] Az alperes állítása szerint megalapozatlan az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása is, hogy az adóhatóság a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon keresztül fenntartja a lehetőséget arra, hogy a vezető tisztségviselő a beszámolót letétbe tudja helyezni. Az elsőfokú bíróság részéről felhívott Rendelet ilyen rendelkezést nem tartalmaz, de egyébként az adóhatóság ezt nem is tudná biztosítani, mivel a beszámolók közzétételére szolgáló elektronikus rendszert nem az adóhatóság kezeli és tartja fenn, hanem az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálat.

[30] Ugyancsak iratellenesnek és megalapozatlannak tartotta az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy irat- és vagyonátadás a részéről nem történt. Fenntartotta, hogy az adós iratait elvitte a felszámoló irodájába, azonban annak átvételét a felszámoló megtagadta. Ekkor a felszámolót tájékoztatta arról is, hogy az adós vagyonát képezik a lábasházak, amiket az interneten meg is mutatott a felszámolónak. Álláspontja szerint a felszámolónak már önmagában ezen információk alapján lehetősége és kötelessége lett volna a lábasházak felkutatása és értékesítése. A felszámolónak ugyanis a vagyonról történt tudomásszerzést követően – iratok hiányában is – kötelessége lett volna az adós vagyonát képező lábasházak felkutatása és értékesítése.

[31] Előadta továbbá, hogy a felszámolási eljárásba bejelentkezett mindkét hitelezőnek is tudomása volt a lábasházakról, azonban ezen vagyontárgyak meglétét ennek ellenére nem jelentették be a felszámolónak.

[32] A Cstv. 46. §-ának (1) bekezdésébe, a 48. §-ának (1) és (3) bekezdésébe, a 49. §-ának (1) bekezdésébe, az 54. §-ának (1) bekezdésébe, valamint a 63/B. §-ának (1) bekezdésébe foglalt rendelkezésekre hivatkozással állította, hogy az adott esetben a hitelezői igények kielégítésének meghíúsulása nem az ő magatartásával, hanem a felszámoló mulasztásával áll okozati összefüggésben.

[33] Az alperes állítása szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a bizonyítási szükséghelyzetre vonatkozó eljárási szabályokat is. Az elsőfokú bíróság ugyanis annak ellenére állapította meg, hogy a felperes bizonyítási szükséghelyzetben van (és erre tekintettel fogadta el az okozati összefüggés fennállását az alperesi magatartás és a hitelezői igénye kielégítésének meghíúsulása között), hogy a felperes nem terjesztett elő a Pp. 265. §-a (2) bekezdésének megfelelő nyilatkozatot, amelyben valószínűsítette volna a bizonyítási szükséghelyzet fennállását.

[34] Álláspontja szerint ezen túlmenően az a tény, hogy az adós tulajdonát képező lábasházakról a felszámolási eljárásba bejelentkezett mindkét hitelezőnek tudomása volt, szintén kizárta a bizonyítási szükséghelyzet alkalmazását a jelen perben.

[35] Az alperes állította továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Pp. 214. §-ának (1) bekezdését, amely szerint a bíróság a pert a perfelvétel során meghatározott keretek között folytatja le és dönti el. Az adott esetben ugyanis a felperes nem hivatkozott a perfelvétel során arra, hogy ő a hitelezők kielégítését azzal hiúsította volna meg, hogy a felszámolónak nem adta a cég vagyonát. Ennek hiányában pedig ezen körülményre az elsőfokú bíróság még annak valós volta esetén sem alapíthatta volna a felelőssége megállapítását.

[36] Az alperes állítása szerint a vagyonátadási kötelezettsége elmulasztását az elsőfokú bíróság ugyancsak megalapozatlanul állapította meg. Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy az adós tulajdonát képező lábasházakat nem tartotta a birtokában, így azokat átadni sem tudta a felszámolónak. A Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének g) pontja alapján őt csupán a vagyontárgyak elhelyezésével kapcsolatos tájékoztatási kötelezettség terhelte, amelynek eleget is tett.

[37] Mindemellett utalt arra is, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése értelmében az irat- és vagyonátadási, illetve tájékoztatási kötelezettség megsértése egyébként is csupán a bizonyítási teher megfordulását eredményezi, vagyis ezen kötelezettségek elmulasztása önmagában a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítását nem alapozza meg.

[38] Sérelmezte az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a vezető tisztségviselő felelősségét a felszámolás kezdő időpontja utáni vezetői magatartás is megalapozhatja. A Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése ugyanis kifejezetten rendelkezik arról, hogy a vezetői felelősség megállapítása azokkal szemben kérhető, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben. Ezzel pedig maga a jogszabály határolja le a felelősség alapjául szolgáló vezetői magatartást a felszámolás kezdő időpontját megelőző időszakra.

[39] Az alperes a fellebbezésében indítványozta, hogy az ítéltábla folytassa le az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítási eljárást, továbbá tegyen büntető feljelentést H.P.A. ellen a 2021. november 23-i indítványában foglaltaknak megfelelően.

[40] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte azzal, hogy annak összegét „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. §-ának (2) és (5) bekezdéseire utalással 15 000 forintban jelölte meg.

[41] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perben a Pp. előírásainak megfelelően és elfogultság nélkül járt el, többször tájékoztatta az alperest az általa bizonyítandó tényekről, ezért az elsődleges fellebbezési kérelem megalapozatlan.

[42] Az ítélet érdemét illetően állította, hogy az elsőfokú bíróság a keresete elbírálása szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, és abból helytálló jogi következtetéseket levonva, érdemben helyes döntést hozott. Kiemelte, hogy az alperes a per során kizárólag a Cstv. 33/A. §-a (5) bekezdése alkalmazhatóságának a hiányát kívánta igazolni, egyéb védekezést nem terjesztett elő. A perben lefolytatott bizonyítás alapján azonban a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében rögzített feltételek hiányát nem lehetett megállapítani, ezért az alperesnek a felelőssége megállapításának elkerülése érdekében azt kellett volna bizonyítania, hogy a vezető tisztségviselői jogviszonya alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen helyzet fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Ilyen, a mentesülését megalapozó körülmények fennállását azonban az alperes a perben nem bizonyította, erre vonatkozóan tényállítást sem tett.

[43] A vagyon átadására, illetve a felszámoló mulasztására történt alperesi hivatkozásokkal összefüggésben előadta, hogy néhány fotó bemutatása a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének g)

pontja szerinti vagyonátadásnak sem tekinthető. Annak következtében pedig, hogy az adós iratai a felszámoló részére nem kerültek átadásra, a felszámolónak nem lehetett érdemi információja arról, hogy az adós mérlegében szereplő befejezetlen beruházás ténylegesen megvalósult-e, az ahhoz kapcsolódó vagyontárgyak a felszámolási vagyon részét képezik-e. Megjegyezte, hogy az alperes a felszámolási eljárásban a felszámoló tevékenységét semmilyen módon nem kifogásolta. Végül kiemelte, hogy az alperesnek a Cstv. 33/A. §-a (5) bekezdésének alkalmazását megalapozó mulasztására nem a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősséget megalapozó jogsértő magatartásként hivatkozott és azt az elsőfokú bíróság sem így kezelte. Az alperesnek ez a mulasztása ugyanis – a töretlen bírói gyakorlat szerint is – csupán a bizonyítási terhet megfordító tényállási elem és a bizonyítás elmaradásának következménye a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősség megállapítása.

[44] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében előadta, hogy iratellenes a felperesnek az az állítása, amely szerint ő a perben kizárólag a Cstv. 33/A. §-a (5) bekezdése alkalmazhatóságának hiányát kívánta igazolni, egyéb védekezést nem terjesztett elő. Azon túl ugyanis, hogy vitatta a Cstv. 33/A. §-a (5) bekezdésének alkalmazhatóságát, arra is hivatkozott, hogy a felszámolást megelőző időszakban nem tanúsított a hitelezők érdekeit sértő magatartást. Védekezett azzal is, hogy a felszámolás kezdő időpontját követő magatartás eleve nem alapozhatja meg a helytállási kötelezettségét. Emellett hivatkozott arra is, hogy mivel a felszámolási eljárásba bejelentkezett hitelezők is tudomással bírtak a lábasházakról, ők is tájékoztatást adhattak volna azokról a felszámolónak, illetve követelheték volna azok értékesítését a felszámolás keretében.

[45] Előadta továbbá, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése csupán a bizonyítási terhet fordítja meg a tényállítási kötelezettséget azonban nem. Emiatt pedig – álláspontja szerint – a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésébe foglalt szabály alkalmazása esetén is a felperesnek kell megjelölnie olyan alperesi aktív magatartást vagy mulasztást, amely álláspontja szerint a hitelezők kielégítésének elmaradását eredményezték. Az adott esetben azonban ilyen alperesi magatartást vagy mulasztást sem a felperes, sem az elsőfokú bíróság nem jelölt meg az ítéletében. A felperesnek az a hivatkozása, amely szerint az alperes azzal mulasztott, hogy nem indított kártérítési pert a pályázatíró céggel szemben, illetve nem folytatott le egyeztetést az önkormányzattal a lábasházak jogi sorsának tisztázása érdekében, azért alaptalanok, mert ezeket az intézkedéseket a felszámoló is megtehetette volna a felszámolás során. Az a körülmény, hogy a társaság a felszámolását megelőzően már nem folytat bevételesterző tevékenységet, nem alapozhatja meg az ügyvezető helytállási kötelezettségét. Állította továbbá, hogy a perben lefolytatott tanúbizonyítás eredményeként az is bizonyítást nyert, hogy folyamatosan tájékoztatta az adós tagjait a társaság pénzügyi helyzetéről, azonban a tagok egy idő után már nem voltak hajlandók további tagi kölcsönöket nyújtani a társaságnak.

[46] Az ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 376. §-a alapján – az (1) bekezdésben foglalt feltételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el.

[47] Az ítéltábla először az alperesnek a Pp. 380. §-ának *b)* pontjára hivatkozással előterjesztett, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelmét vizsgálta és azt a következő indokok miatt megalapozatlannak találta:

[48] Az alperes a fellebbezésében az ügyben eljáró K. bíróság elfogultságának indokaként részben ugyanazokat az indokokat (az ellenkérelme szabálytalan visszautasítása; az ezzel kapcsolatos eljárás szabálytalansága miatti kifogásának igazolási kérelemként való elbírálása;

vizontválasz előterjesztésére való felhívásának az elmulasztása; a perfelvételi tárgyalás elhalasztásának kilátásba helyezése) jelölte meg, amelyeket már a perfelvételi tárgyaláson előterjesztett, és amelyeket az elsőfokú bíróság másik egyes bírója az általa .../2. számon meghozott végzésben kifejtett indokok alapján alaptalannak talált. Ezen indokok tekintetében az ítéltábla teljes mértékben egyetértett a kizárási kérelmet elutasító végzés indokolásában kifejtettekkel, ezért az ott megjelölt indokok megismétlése helyett a jelen határozatában csupán utal a .../2. számú végzésben foglaltakra.

[49] A H.P.A. tanúhoz intézett bírói kérdés kapcsán az ítéltábla kiemeli, hogy a 2021. november 4-én megtartott tárgyalásról készült jegyzőkönyvből megállapíthatóan a tanú nem csupán a bíróság, hanem az alperes jogi képviselőjének kérdésére is akként nyilatkozott, hogy „egy olyan vagyoni elemnél, amiről nem tudom hol van, nem tudom, hogy valós-e az adósi tulajdonjog, nem szerepel hiteles nyilvántartásban, illetve hitelezői oldalon sem kerül megjelölésre, eléggé tehetetlen a felszámoló. Nem emlékszem, hogy tettem-e egyéb intézkedést a vagyon felkutatása érdekében, amennyiben igen, az szerepel a felszámolási iratban. A fénykép alapján nem tudok tenni semmit” (82. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal).

[50] Az eljáró bíró részéről történt kérdésfeltevés módját az alperes a tárgyaláson – a jegyzőkönyvből megállapíthatóan – nem sérelmezte és arra az alperes az utóbb előterjesztett – ismételt – kizárás iránti kérelmében sem hivatkozott. Mindezekre tekintettel az alperesnek ez a hivatkozása az ügyben eljáró bíró elfogultságának alátámasztására nem volt alkalmas.

[51] Abból, hogy az elsőfokú bíróság a felperessel, illetve az alperessel szemben (eltérő szabályszegések miatt) eltérő összegekben szabott ki pénzbírságot, szintén nem lehetett megalapozottan az eljáró bíró elfogultságára következtetni. A pénzbírság összegét ugyanis a bíróság a Pp. 166. §-ának (1)-(2) bekezdéseiben meghatározott keretek között, a fél részéről elkövetett szabályszegés vagy mulasztás súlyához igazodóan, szabadon határozhatja meg, amely döntése ellen a Pp. 166. §-ának (4) bekezdése alapján külön fellebbezésnek van helye. Ezért a pénzbírság összegének meghatározása az eljáró bíró elfogultságát nem alapozhatja meg.

[52] Ugyancsak alaptalanul hivatkozott az alperes az eljáró bíró elfogultságának indokaként arra, hogy „a keresetnek olyan ténybeli alapon adott helyt, amely tényre keresete megalapozásaként a felperes nem is hivatkozott...”. Az alperesnek ez a hivatkozása ugyanis az elsőfokú bíróság részéről meghozott ítéletnek a Pp. 369. §-ának (1) bekezdése szerinti eljárásjogi felülbírálata során vizsgálendő, illetve vizsgálható körülmény, az eljáró bíró elfogultságát azonban – még annak ténszerűsége esetén sem – nem alapozhatja meg. Az erre vonatkozó jogi szabályozás változatlansága következtében ugyanis a Pp. alkalmazása körében is irányadónak tekintendő az az 1952. évi Pp.-hez kapcsolódóan kialakult ítélkezési gyakorlat, amely szerint nem teszi a bírót elfogulttá önmagában még az a tény sem, hogy eljárásjogi vagy anyagi jogi kérdésben tévedett, vagy késedelmeskedett az ügyintézésrel (Legfelsőbb Bíróság Pk.21.101/1970., Pk.20.727/1971., Pk.21.174/1991.).

[53] Az alperes másodlagos, az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelmével összefüggésben az ítéltábla megállapította, hogy az csupán annyiban alapos, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete [93] bekezdésében valóban helytelenül állapította meg, hogy „az alperes által hivatkozott lábasházak TERMÉSZETVÉDELMI TERÜLET-en, azon a .../125 hrsz.-ú ingatlanon találhatóak, mely ingatlan a perbeli időszakban az adós mellett a KFT. székhelye is volt”. Ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletnek ezt a megállapítását mellőzi.

[54] Ugyancsak az alperes fellebbezésében előadottakra tekintettel pedig az ítéltábla az elsőfokú ítélet [93] bekezdésének második mondatát akként pontosítja, hogy „az alperes foglalási jegyzőkönyvben tett nyilatkozata szerint az adós a székhelyén lefoglalható

ingósággal nem rendelkezett, az ott található kalandpark a KFT. tulajdona volt és foglálás alatt állt”.

[55] Mindezeket meghaladóan azonban az ítéltábla az alperes másodlagos fellebbezését is megalapozatlannak találta.

[56] A megállapított tényállással összefüggésben az alperes arra helytállóan hivatkozott a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete [93] bekezdésében az iratokhoz csatolt „szívességi használati megállapodás” (tervezetének) adataival ellentétesen állapította meg, hogy a perben szereplő lábasházak a .../125 hrsz.-ú ingatlanon találhatóak, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak ezt a megállapítását mellőzte az ítélet indokolásából.

[57] Az adós ellen indult, a jelen per irataihoz csatolt ...00039. számú felszámolási eljárás iratai között fellelhető, 2018. május 30-án felvett általános jegyzőkönyvben rögzítettek alapján az ítéltábla megállapította továbbá, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete [93] bekezdésének második mondatában pontatlanul rögzítette, hogy „az alperes foglálási jegyzőkönyvben tett nyilatkozata szerint az adós a területen ingóságokkal nem rendelkezett...”, mivel a jegyzőkönyvben rögzítettek szerint az alperes nyilatkozata arra vonatkozott, hogy az adósnak a székhelyén nincs lefoglalható ingósága.

[58] Az elsőfokú bíróság az ítélete [16] bekezdésében az alperesnek a hivatkozott jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatát maga is ekként rögzítette, amiből arra lehetett következtetni, hogy a [93] bekezdésben csupán pontatlanul fogalmazott. Tekintettel azonban arra, hogy az alperes a fellebbezésében kifejezetten sérelmezte az elsőfokú ítélet [93] bekezdésében rögzítetteket, az ítéltábla szükségesnek tartotta az abban foglaltak pontosítását.

[59] A felperes részéről az iratokhoz csatolt adófolyószámla kivonat, valamint az adós ellen indult végrehajtási eljárásban keletkezett iratok alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy az adós legkésőbb 2017. július 3-tól kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. (Az elsőfokú bíróságnak ezt a megállapítását az alperes a fellebbezésében már nem is sérelmezte.)

[60] Ugyancsak érdemben helyesen, a perben beszerzett bizonyítékok helytálló értékelése és mérlegelése alapján állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)-d)* pontjaiban előírt kötelezettségeinek, ezért a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében meghatározott bizonyítási szabályt a jelen ügyben alkalmazni kellett.

[61] Az iratátadás tényleges megtörténtét az alperes maga sem állította, csupán arra hivatkozott, hogy az a felszámoló magatartása miatt hiúsult meg (megtagadta az iratok átvételét). Ezt azonban a rendelkezésre állt bizonyítékok alapján megalapozottan nem lehetett megállapítani. Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság által is hivatkozott, ellentétes tartalmú tanúvallomások mellett ezt a megállapítást támasztotta alá az a tény is, hogy a felszámolónak a zárójelentésben rögzített azon nyilatkozatát, hogy „az adós társaság volt képviselője a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségeinek nem tett eleget, a felszámoló megkeresésére írásban reagált ugyan, hogy fel fogja venni a felszámolóval a kapcsolatot, azonban ez nem történt meg. Az adós társaság iratanyagát és tevékenységzáró mérlegét nem bocsátotta rendelkezésre...”, a felszámolási eljárásban sem az alperes, sem az adós nem kifogásolta, és az alperes azt sem sérelmezte, hogy a záróvégzésben a bíróság a Cstv. 63/B. §-ának (6) bekezdése alapján őt kötelezte a felszámolói díj meg nem térült részének a megfizetésére.

[62] A vagyonátadás tekintetében a perben lefolytatott bizonyítás alapján megalapozottan csupán azt lehetett megállapítani, hogy az alperes és D-M.T. a felszámolóbiztossal történt személyes találkozásuk alkalmával fényképfelvételeket mutattak az adós vagyont képező lábasházakról. Önmagában ez alapján azonban – ahogyan ezt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította – a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *b)* pontja szerinti vagyonátadási kötelezettség teljesítését nem lehetett megállapítani. Téves az alperesnek az a hivatkozása, hogy a bemutatott fényképfelvételek alapján már a felszámoló kötelezettsége lett volna az építmények felkutatása, birtokba vétele és értékesítése. Az elsőfokú bíróság részéről is helyesen felhívott, a BDT2012. 2829. számú eseti döntésben is megnyilvánuló bírósági gyakorlat szerint ugyanis a felszámolónak nem feladata, hogy a törvényes képviselő által részére át nem adott iratanyagokat, illetve a számára ismeretlen vagyoni elemeket felkutassa, annak érdekében nyomozati cselekményeket végezzen.

[63] Az a tény, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete [93] bekezdésében tévesen rögzítette, hogy a lábasházak a .../125 hrsz.-ú ingatlanon találhatóak, a vagyonátadás meg nem történetére vonatkozó megállapítás helyességét nem befolyásolta. Az elsőfokú bíróság ugyanis elsődlegesen nem erre tekintettel, hanem az alapján állapította meg a vagyonátadási kötelezettség teljesítésének elmulasztását, hogy „iratok hiányában fénykép vagy akár filmfelvétel felmutatása egy vagyontárgyról tulajdonjogot nem igazol”, és csupán másodlagos indokként hivatkozott arra, hogy a foglalási jegyzőkönyvből a felszámolóbiztosnak a tulajdonjogról eltérő információi voltak (elsőfokú ítélet [92] bekezdés).

[64] A tevékenységet lezáró mérleggel kapcsolatos, a vezető tisztségviselőt terhelő kötelezettségek tekintetében az elsőfokú bíróság ugyancsak érdemben helyesen állapította meg az alperes mulasztását, az érdemben helyes döntés indokaival azonban az ítéltábla csak részben értett egyet.

[65] Az elsőfokú bíróság részéről ebben a körben felhívott jogszabály rendelkezések közül ugyanis a Rendelet 3. §-ának (4) bekezdése – ellentétben a Cstv. 31. §-ának (1) bekezdésében foglaltakkal – nem a vezető tisztségviselőre, hanem az adós gazdálkodó szervezetre vonatkozóan állapít meg kötelezettségeket és az valóban nem tartalmazza azt, hogy e kötelezettségek teljesítése érdekében az adóhatóság a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon keresztül fenntartja a lehetőséget arra, hogy a vezető tisztségviselő jogszabályba meghatározott kötelezettségének elektronikus úton eleget tudjon tenni. A vezető tisztségviselőre vonatkozó kötelezettségeket megállapító Cstv. 31. §-ának (1) bekezdése ugyanakkor a tevékenységet lezáró mérleg tekintetében nem közzétételi, hanem átadási és nyilatkozattételi kötelezettséget ír elő a vezető tisztségviselő számára. Ezért e két rendelkezés egybevetéséből helyesen az a jogi következtetés vonható le, hogy a vezető tisztségviselő eleget tesz a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének *a)* pontjában előírt, a tevékenységet lezáró mérleggel kapcsolatos kötelezettségének azzal, hogy az elkészített mérleget átadja a felszámolónak és az adóhatóságnak, továbbá megteszi a jogszabályban előírt nyilatkozatokat. Ezért a tevékenységet lezáró mérleg közzétételének esetleges elmaradása a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése szerinti szabály alkalmazását nem alapozhatja meg.

[66] Az adott esetben azonban ennek a kérdésnek az érdemi döntésre kiható hatása nem volt, mivel a megállapított tényállás szerint az alperes a tevékenységet lezáró mérleg átadására vonatkozó kötelezettségét sem teljesítette.

[67] Alapítványul hivatkozott az alperes a fellebbezésében a bizonyítási szükséghelyzetre vonatkozó eljárási szabályok megsértésére. A felperes ugyanis már a perfelvétel lezárását megelőzően hivatkozott arra, hogy iratok hiányában bizonyítási szükséghelyzetben van (6.

sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal), amely nyilatkozata – figyelemmel az elsőfokú bíróság részéről is felhívott BDT2020. 4121. számú eseti döntésben foglaltakra – megfelelt a Pp. 265. §-ának (2) bekezdésében előírtaknak.

[68] Ugyancsak megalapozatlan volt az alperesnek a Pp. 214. §-ának (1) bekezdésébe foglalt rendelkezés megsértésével kapcsolatos fellebbezési érvelése. A felperes ugyanis már a keresetlevelében hivatkozott a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésére, azzal kapcsolatosan pedig konkrétan arra, hogy a felszámolási zárómérlegben rögzített felszámolói tájékoztatás szerint az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségeinek, így az adós iratait, illetve vagyonát nem adta át a felszámoló részére.

[69] Helytállóan hivatkozott ugyanakkor az alperes a fellebbezésében arra, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésébe foglalt rendelkezés helyes értelmezése szerint önmagában a vagyonátadási kötelezettség elmulasztása nem alapozhatja meg a vezető tisztségviselő felelősségét, mivel a jogszabály – annak helyes értelmezése szerint – e kötelezettség elmulasztásához „csupán” a bizonyítási teher átfordulását fűzi. Ezért az elsőfokú bíróság az ítélete [103] és [109] bekezdéseiben a vagyonátadás elmulasztására mint az alperes felelősségét közvetlenül megalapozó mulasztásra valóban tévesen hivatkozott.

[70] Ugyanezen indok miatt nem értett egyet az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, amely szerint a vezető tisztségviselő felelősségét a felszámolás kezdő időpontja után tanúsított magatartás vagy mulasztás is megalapozhatja. Etekintetben az ítéltábla egyetértett az alperesnek azzal a jogi érvelésével, amely szerint a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésébe foglalt rendelkezéséből következően a vezető tisztségviselő felelősségét a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése és a felszámolás kezdő időpontja közötti időszakban tanúsított magatartások alapozhatják meg. A felelősség megállapítása iránti perben eljáró bíróság természetesen a vezető tisztségviselőnek a felszámolás kezdő időpontja utáni tevékenységét is vizsgálhatja a Cstv. 31. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban előírt kötelezettségek teljesítése kapcsán, azonban az ezzel kapcsolatos vezető tisztségviselői magatartásoknak csak a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésébe foglalt szabály alkalmazhatósága szempontjából van jelentősége, önmagukban a vezető tisztségviselő felelősségét nem alapozhatják meg.

[71] Az elsőfokú bíróság ettől eltérő (vagy nem kellően szabatosan megfogalmazott) jogi álláspontja azonban nem indokolta a meghozott ítélet megváltoztatását, mivel a rendelkezésre állt adatokból megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság döntése érdemben helyes volt. A felelősség megállapítása szempontjából lényeges tényállási elemek (a vezető tisztségviselői jogviszony fennállása; a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja; a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésébe foglalt bizonyítási szabály alkalmazhatósága és az alperest terhelő bizonyítási kötelezettség sikertelensége) fennállása a perben megállapítható volt.

[72] Ezzel összefüggésben az ítéltábla – figyelemmel a fellebbezési ellenkérelemre tett alperesi észrevételben foglaltakra – szükségesnek tartja annak kiemelését is, téves az alperesnek az az állítása, hogy a felperesnek a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésébe foglalt bizonyítási szabály alkalmazása esetén is meg kell jelölnie olyan konkrét vezetői tisztségviselői magatartást vagy mulasztást, amely álláspontja szerint a hitelezői igények kielégítésének elmaradását (vagy a vagyon csökkenését) eredményezték. A Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében meghatározott bizonyítási szabály alkalmazhatósága esetén ugyanis a felperesnek – a bizonyítási szabály alkalmazását megalapozó tényeken kívül – egyéb, a hitelezői érdekekkel ellentétes vezető tisztségviselői magatartást nem kell sem megjelölnie, sem bizonyítania. Ebben az esetben a mentesülése érdekében a vezető tisztségviselőnek kell megjelölnie és bizonyítania azokat a konkrét intézkedéseket, amelyekkel azt kívánja

bizonyítani, hogy a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Azt pedig, hogy melyek voltak ezek a konkrét intézkedések, nem a felperesnek vagy a bíróságnak kell „kitalálnia”, hanem az alperesnek kell azokat megjelölnie és bizonyítania. Ezért téves az alperesnek az a hivatkozása, amely szerint a bíróságnak kellett volna konkrétan megjelölnie az ítéletében azt, hogy „mi az, ami elvárható lett volna tőle és nem tette meg”.

[73] Nem fogadható el az alperesnek az a hivatkozása sem, hogy az általa elmulasztott intézkedéseket (például kártérítési per megindítása a pályázatíró cég ellen, vagy megállapodás megkötése T. Város Önkormányzatával) a felszámoló is megtehetette volna, ezért az adott esetben a hitelezői igények kielégítése nem az ő magatartásával okozati összefüggésben hiúsult meg. A megállapított tényállás szerint ugyanis az alperes az adós iratait nem adta át a felszámolónak, aminek következtében a felszámoló nem volt abban a helyzetben, hogy az igényérvényesítés bármilyen módjáról megalapozottan dönteni tudjon.

[74] Ugyanezen okok miatt nem volt elfogadható az alperesnek a felszámolási eljárásban bejelentkezett hitelezők mulasztására történt hivatkozása sem. Iratok hiányában ugyanis a hitelezők sem voltak abban a helyzetben, hogy az adós vagyonával kapcsolatban maguk adjanak tájékoztatást a felszámolónak.

[75] Mindezekre tekintettel az ítéltábla egyrészt mellőzte a felszámolóbiztossal szembeni büntetőeljárás kezdeményezésére vonatkozóan előterjesztett alperesi indítvány teljesítését, másrészt mellőzte az alperes részéről a fellebbezésben is fenntartott – az elsőfokú bíróság által helyesen mellőzött – további bizonyítási indítványok teljesítését és az elsőfokú bíróság ítéletét – az indokolásának a jelen határozatban foglaltak szerinti részbeni módosításával, illetve pontosításával – a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[76] Mivel a fellebbezés eredménytelen maradt, az alperes részéről előlegezett, a megfizetett fellebbezési eljárási illetékből és a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltsége a Pp. 83. §-ának (4) bekezdése alapján az alperes terhén maradt.

[77] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes köteles továbbá megtéríteni a felperesnek az általa az Ükr. 3. §-ának (2) és (5) bekezdéseire hivatkozással felszámított, a jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a felszámított 15 000 forintban határozta meg.

Debrecen, 2022. május 17.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró,
Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró